

La frase del dia

“La situació és tan greu que en comptes d'anar de vacances el govern s'hauria de reunir i analitzar-ho i no esperar un miracle”

Joan Hortalà, PRESIDENT DE LA BORSA DE BARCELONA

A la tres

Germà Capdevila
gcapdevila@cataloniatoday.cat

El preu de la prosperitat

Segurament, mentre llegiu el diari que teniu a les mans ja us hauran arribat prou notícies per fer-vos una idea de la magnitud de la tragèdia provocada avui, di lluns, a les borses europees per la rebaixa de la qualificació del deute nord-americà, que accelerarà encara més l'hora de la veritat per als líders europeus. Dies enrere, des d'aquestes mateixes línies advertíem que la Unió Europea haurà de decidir molt aviat entre la dissolució de l'Euro o l'avançament de veritat cap a una unió fiscal i de polítiques econòmiques.

Els EUA, precisament, van fer aquest pas fa 220 anys, quan el nou govern federal va fer-se càrrec dels deutes dels estats de la Unió, acumulats durant la guerra revolucionària contra la Gran Bretanya. Aquell deute, segons va escriure Alexander Hamilton, un

“Agradi o no a alemanys, francesos o britànics, ha arribat el moment de cedir més sobirania”

dels pares fundadors i el primer secretari del Tresor americà, va ser “el preu de la llibertat”.

Molt probablement, la Unió Europea haurà de fer ben aviat el mateix pas que van fer els nord-americans fa més de dos segles, amb un èxit evident. Haurà de crear una veritable unió fiscal i de polítiques econòmiques, fins i tot al preu d'assumir deute dels estats membres i d'emetre deute públic europeu, els ja famosos eurobons. El contingent no es pot permetre el fracàs que significaria retrocedir en la unió monetària. Agradi o no a alemanys, francesos o britànics, ha arribat el moment de cedir més sobirania i fer un salt endavant cap a una federació europea d'estats. En el nostre cas, segurament aquest avenç radical de la UE no serà “el preu de la llibertat” de Hamilton, sinó “el preu de la prosperitat”.

LA COLUMNA

Ser catòlic avui dia

Eulàlia Solé

Sociòloga i escriptora

En alguns ambients, les persones que van a missa són vistes amb estranyesa, i fins i tot poden ser objecte de comentaris irònics. La causa és que només el 32% dels compresos entre els 18 i 50 anys van a l'església, percentatge que es redueix al 24% quan no arriben als 25 anys. El laïcisme s'ha instaurat a Europa, fins al punt que a la nostra societat només un 23% dels menors de 35 anys està segur que Déu existeix.

Les esglésies catòliques no s'omplen a les festes de precepte, i alhora, llocs de culte d'altres religions proliferen al seu entorn. A Barcelona, tan sols la meitat dels oratoris són catòlics. Des de protestants a islamistes, jueus, budistes i altres, un mosaic de creences s'ha instal·lat al si de la cultura cristia-

El timbal

Perseguit

Trenta-quatre dies seguits. No sé si és una xifra de rècord o algun lector la podria superar. Segurament sí. És la xifra de dies consecutius en què el meu mòbil ha sonat entre les onze i les dotze del matí. Sempre és el mateix número. Ho reconec, els primers dies no vaig despenjar perquè no sabia qui era. Un dia em va agafar desprevingut i ho vaig fer. Era un noi que m'oferia canviar de companyia de telefonia. “No m'interessa”, li vaig dir, educadament. “Per què?” “Doncs perquè ja estic bé on estic i no vull canviar”. “Vostè mateix, si vol perdre diners”. La paciència es va acabant. “Sí, és cosa meua i no n'ha de fer res”. Vaig penjar. Ara fa 24 o 25 dies, no ho sé exactament. I des de llavors cada dia la trucada. Em sento perseguit. I no hi ha res a fer.

Joan Rueda

Desclot

Catarroja descoberta!

Aquests dies estan caient de la figuera els darrers fruits tardans. L'enèsim combat entre el nonat –albat?– Oriol Junqueras i Joan Ridao –la veu d'Esquerra i pròpia a Madrid– ha fet que els articulistes –pocs– que encara no havien constatat l'alta capacitat corrosiva republicana s'hagin finalment desvetllat. Alguns d'aquests columnistes havien gaudit de càrrecs durant el darrer govern

tripartit i alguns també entre ells havien fomentat la cacera de l'heretge. A Esquerra i entre pocs periodistes –ai!– que s'hi han identificat totalment el costum habitual ha estat estigmatitzar la discrepància de manera sectària. Qui els ha criticats –de bona o mala fe– ha estat immediatament identificat amb l'“enemic”. Així, els objectius assenyalats com a “convergens”, “carodistes”, “carreteristes” i tots els -istes que

han calgut han estat incomptables. Ara, apartats de càrrecs i festes, els que fomentaven aquests pogroms entre companys acaben de descobrir que el seu partit té tendència “caïnita”. Enhorabona! I benvinguts al gueto!

Vicent Sanchis

Caldria que els catòlics no fossin mirats de reüll pels que es diuen progressistes

na. El més xocant, i decebedor per als catòlics, és que la resta de religions solen ser acceptades pels ateu i agnòstics amb més benvolença i simpatia. Potser el culte islàmic provoca algun recel, degut als radicals, però en general qualsevol pràctica religiosa forastera, i quant més exòtica millor, obté bona acollida.

Actitud vers els catòlics per a la qual no és fàcil trobar fonament. Si bé durant els anys del nacionalcatolicisme franquista la mà fèrria de l'Església va segar llibertats, també és cert que a l'àrea cristiana és on s'han desenvolupat les cultures socialment més avançades. Els admiradors del budisme haurien de recordar el feudalisme del Tibet al segle XX i els peus lligats de les xineses. Les castes en el si de l'hinduisme, i les vídues llançades a la pira. Xacres esborrades sobre el paper, però encara en vigor en el primer cas i substituït per l'ostracisme en el segon. I observem països com el Pakistan, on el fanatisme no sols pot conduir al terror sinó a fets quotidians com el recent d'un home que ha matat les seves sis filles per haver “perdut l'honra”.

Tornant a casa nostra, caldria que els catòlics no fossin mirats de reüll pels que es tenen per progressistes. Si es vol respectar les religions, això val per a totes.